

да тръгне и които му заели нуждната за пжтуването сума. Сърдцето ме заболя от мъка. Да се раздѣля съ сина си! Какъ не го молихъ, но той остана на своето. И замина. Известно време ми прашаше по нѣкой левъ, но после секна. Какво стана — и до сега не зная. Може би е умрѣлъ, може би постъпи като сестра си. Защото тя забрави, че ѝ съмъ майка. Омжжи се съ голѣма любовъ за голѣмъ ужъ човѣкъ — а то чиновникъ нѣкакъвъ. И нали азъ съмъ перачка, свекърва ѝ забрани да я спохождамъ — за да не съмъ петнѣла кжщата имъ. Отначало дъщеря ми прашаше по нѣдишко, но свекърва ѝ подушила това, наклеветила я на мъжа ѝ, и той ѝ забранилъ да ми помага, иначе щѣлъ да се разведе съ нея. Имала съмъ синъ! Какво ми оставаше да правя? Да продължавамъ да работя? Бѣхъ вече остарѣла, нѣмахъ сили. Да се простя насила съ живота? Нѣмахъ тая смѣлостъ. Отъ мене можеше да стане само просякиня. Просякиня!... Азъ! Но, изглежда, такава била божата воля — да страдамъ... И единъ денъ, съ малкото пари, които имахъ заминахъ за другъ градъ — за да не срамя дъщеря си и станахъ... просякиня!...

Старата жена отново захѣла. Обилни сълзи се плѣзнаха по сбръчканитѣ ѝ бузи и закапаха върху покривката на масата. И майка ми сжщо плачеше. Несретата на тая жена я бѣше дълбоко трогнала.

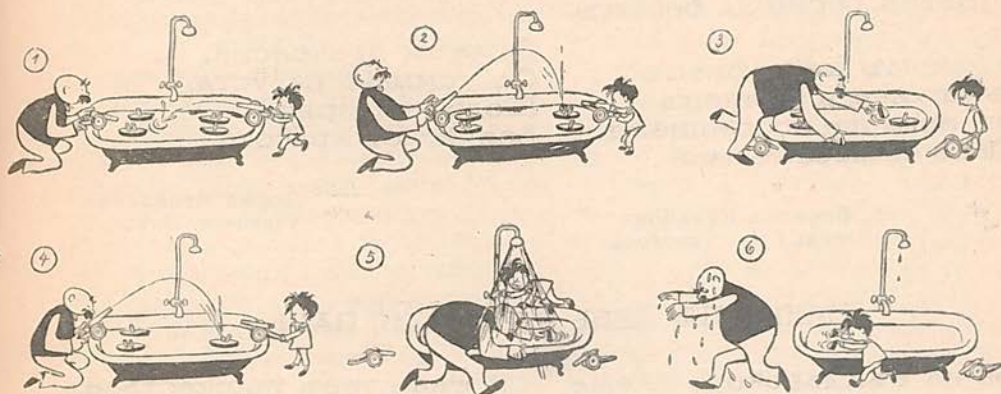
— Успокой се, многоизстрадала майко, казахъ азъ на гостенката ни, отъ сега нататѣкъ ти нѣма вече да се мъчишъ, ще останешъ тукъ, при насъ. Моята майка е сама въ кжщи и ще бжде щастлива, ако си има другарка. Нали, мамо? обърнахъ се къмъ майка ми.

Вмѣсто отговоръ, тя прегърна старичката, която по години можеше да бжде нейна по-възрастна сестра.

Така се минаха нѣколко минути. Старата жена тихо хлипаше. Следъ малко съвсемъ престана и само тежкото ѝ дишане нарушаваше настѣпилата тишина. Най-после тя се изправи и за пръвъ пжтъ откакто я познавахъ, видѣхъ лицето ѝ разведрено.

— Благодаря ти, Господи, признателно и облекчено каза тя, знаехъ, че нѣма да ме оставишъ да умра като просякиня! А васъ, добри хора, нека стократно възнагради за това, което правите за мене!

Малко смѣхъ

Баща и синъ

или

презъ време на война всичко е позволено.